

РЕШЕНИЕ

№ 181

гр. гр.Несебър, 04.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – НЕСЕБЪР, VI НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на двадесет и шести септември през две хиляди двадесет
и трета година в следния състав:

Председател: Валери Вл. Събев

при участието на секретаря Мая Р. Деянова
като разгледа докладваното от Валери Вл. Събев Административно
наказателно дело № 20232150200585 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от АПК вр. чл. 72, ал. 4 от ЗМВР.

Образувано е по жалба, подадена от М. П. Х., срещу Заповед рег. № *** от 27.08.2023г. за задържане на лице, издадена от Т. Д., старши полицай при РУ Несебър. Жалбоподателят, чрез процесуалния си представител, развива съображения срещу заповедта. Сочи, че основаниято за задържане не е посочено коректно. Излага възражения, че не е осигурена възможност за ангажиране на защитник от жалбоподателя при задър*****о му. С тези доводи от съда се иска да отмени заповедта. Претендират се разноси.

Ответникът старши полицай при РУ Несебър в РУ Несебър моли заповедта да бъде потвърдена.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства и като съобрази доводите и възраженията, изложени от жалбоподателя, намира за установено следното:

От фактическа страна:

Предмет на обжалване е Заповед рег. № *** от 27.08.2023г. (на л. 16 от делото) за задържане на лице, издадена от Т. Д., старши полицай при РУ Несебър, на основание чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР, с която М. П. Х. е задържан за срок до 24 часа поради наличието на данни, че е извършил престъпление по чл. 354А НК.

От изготвените материали по преписката, вкл. докладна записка, попълнена от Т. Д., се установява, че на 27.08.2023г., около 14:15 часа, в гр. Свети Влас, до грандмаркет „*****“, М. Х. управлявал лек автомобил „Пежо“, модел „308“ с рег. № *****. При извършена проверка се установило, че водачът Х. бил превъзбуден, държал се неадекватно и бил с разширени зеници. За съдействие били извикани автоконтрольори в РУ Несебър, които тествали Х. за алкохол и наркотици и тествът му за наркотици отчел наличието на „метамфетамин и амфетамин“ в кръвта

му. Поради тази причина Х. бил задържан, като от изявлението на старши полицейски инспектор, направено лично в съдебно заседание, се установява, че не са били установени други действия на жалбоподателя, които да са причина за задър****о му.

Видно е, че бил извършен обиск на лицето (протокол за обиск на л. 17 от делото), при който били установени негови лични вещи, но не и забранени от закона вещества и предмети. На жалбоподателя била предоставена декларация за правата му като задържано лице (на л. 18 от делото), в която били вписани дата и час – 27.08.2023г., 14:50 часа, имената „М. П. Х.“ и вписано, респ. подчертано „не желая“ адвокатска защита, без този документ да е подписан от жалбоподателя, или да е оформен като връчен при отказ. Била изготвена и декларация (на гърба на л. 19 от делото), в която било отразено (без подчертаване на което и да е от изявленията), че М. Х. „желае“ да ползва адвокатска защита, „отказва“ да бъде ангажиран адвокат и „желае да ползва служебен защитник“, след което бил положен подписа му – на декларатор. Под подписа, неясно кое лице (с липса на положен подпис след записаното) отразило с писмен текст „не желая“.

От протокол за доброволно предаване от 27.08.2023г. се установява, че Х. предал 1 бр. пистолет, с разрешително за него. На жалбоподателя бил извършен медицински преглед, като при освобождаването му на 28.08.2023г. му били върнати вещите.

При така установената фактическа обстановка, съдът достигна до следните правни изводи:

Жалбата е депозирана в рамките на 14-дневния срок за обжалване по чл. 149, ал. 1 АПК, подадена от легитимирано да обжалва лице срещу подлежащ на обжалване акт, поради което следва да се приеме, че същата се явява процесуално допустима. Разгледана по същество жалбата е основателна.

Обжалваната заповед е издадена от компетентен административен орган съгласно чл. 72, ал. 1 от ЗМВР - старши полицейски инспектор в РУ Несебър. Компетентността на полицейския орган произтича пряко от разпоредбата на чл. 72, ал. 1 от ЗМВР. Издателят на заповедта е разполагал с компетентност да постанови задържане на лице при хипотезата на чл. 72, ал. 1 от ЗМВР, тъй като е полицейски орган.

Оспорената заповед е съставена в предвидената за това писмена форма по смисъла на чл. 74 ЗМВР. Съдът намира, че в заповедта не се съдържат необходимите реквизити по смисъла на чл. 74, ал. 2 ЗМВР, поради което същата е издадена при неспазване в пълнота на установената форма по смисъла на чл. 146, т. 2 АПК. Видно е, че в заповедта е вписано задържане на основание чл. 72, ал. 1, т. 1 ЗМВР, като в празното поле, в което и според приложената бланка на заповедта следва да се впишат фактическите и правните основания за задър****о е отразено единствено „чл. 354А от НК“. По арг. от чл. 74, ал. 2, т. 2 ЗМВР в заповедта следва да се посочат фактическите и правните основания за задър****о. В случая е посочено единствено правно основание на задър****о, без да са отразени никакви фактически основания. От своя страна последното представлява неспазване на установената в закона форма и води до съществено нарушение на правата на задържаното лице, което има право да разбере за извършването на какво деяние (особено като факти) е задържано за 24 часа.

На следващо място в производството по издаване на заповедта са допуснати съществени процесуални нарушения. Видно е, че е цитирано правно основание на задър****о – чл. 354а от НК, а по преписката няма нито едно доказателство, което да е в насока, че такова деяние е извършено от жалбоподателя. Налице са единствено данни (които се потвърждават от ответника) за извършено деяние по чл. 343б, ал. 3 от НК, което няма никаква връзка с деянието по чл. 354а от

НК, а при извършения обиск у лицето не са открити забранени вещества. Последното представлява съществено процесуално нарушение, тъй като посоченото правно основание в заповедта е в пълно противоречие с установените по преписката данни. От своя страна това обстоятелства, в комбинация с липсата на посочване на фактически основания на задър****о, е довело до съществено ограничаване правата на задържания.

Извън горното – на основание чл. 74, ал. 3 ЗМВР з адържаното лице попълва декларация, че е запознато с правата си, както и за намерението си да упражни или да не упражни правата си по ал. 2, т. 6, букви "б" - "е" (да обжалва пред съда законността на задър****о; на адвокатска защита от момента на задър****о; на медицинска помощ; на телефонно обаждане, с което да съобщи за своето задържане). Очевидно е, че такава декларация е изготвена (на л. 18 от делото), но в нея липсва подпис на задържаното лице, както и липсва надлежно отразяване, че е налице отказ от негова страна да я подпише. Т.е. на практика не е удостоверено по надлежния ред, предвиден в чл. 74, ал. 3 ЗМВР, че лицето е запознато с правата си при задържане. Относно правото на адвокатска защита е налице и друга декларация (на гърба на л. 19 от делото), в която обаче фигурира подпис на лицето единствено след взаимноизключващи се изявления (в една от точките - че желае защита, а в друга – че не желае), като текстът „не желая“ е вписан след подписа и поради тази причина е с неясен автор. Т.е. на практика в случая не е изпълнена процедурата по чл. 74, ал. 3 ЗМВР, което също представлява съществено нарушение на процесуалните правила.

Съдът намира, че издадената заповед е и материално незаконосъобразна, тъй като по арг. от чл. 170, ал. 1 АПК административният орган трябва да установи съществуването на фактическите основания, посочени в съответния административен акт. Такива указания са дадени на ответника от съда по реда на чл. 171, ал. 4 АПК. По делото не е доказано да има данни за извършено от жалбоподателя деяние по чл. 354А НК на 27.08.2023г. Ето защо посоченото основание за задържане не е и доказано по делото.

В заключение може да се посочи, че заповедта за задържане е издадена при неспазване на установената форма, съществени нарушения на производствените правила и противоречие с материалния закон. Следователно оспорената заповед следва да бъде отменена.

По разноските:

Във връзка с разноските са приложими правилата на чл. 78 ГПК (арг. от чл. 144 АПК). От жалбоподателя се претендират, като по делото се установява, че е заплатил възнаграждение за адвокат в размер на 800 лв. (договор на л. 5 от делото) и държавна такса в размер на 10 лв. (платежно нареждане на л. 14 от делото), поради което разноски следва да се присъдят в този размер.

Така мотивиран и на основание и на основание чл. 172, ал. 2, предложение второ от АПК вр. чл. 72, ал. 4 АПК, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на М. П. Х., ЕГН *****, с адрес в гр. София, ж. к. „****“, № 17, Заповед рег. № *** от 27.08.2023г. за задър****о на лице - М. П. Х., ЕГН *****, издадена от Т. Д., старши полицаи при РУ Несебър.

ОСЪЖДА ОДМВР Бургас да заплати на М. П. Х., ЕГН *****, с адрес в гр. София, ж.

к . „*****“ № 17, сумата от 810 лева, представляваща осъществени пред настоящата инстанция разноси, от които 800 лв. – платено адвокатско възнаграждение и 10 лв. - за платена държавна такса.

Решението подлежи на обжалване пред Административен съд - Бургас в 14-дневен срок от датата на получаване на съобщението, че решението е изготвено.

Съдия при Районен съд – Несебър: _____